

РЕШЕНИЕ

№ 4723

гр. София, 27.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 160 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: СВЕТОСЛАВ Т. СПАСЕНОВ

при участието на секретаря ВЕСЕЛИНА ЯН. ВАСИЛЕВА
като разгледа докладваното от СВЕТОСЛАВ Т. СПАСЕНОВ Гражданско дело № 20221110155835 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба, предявена от името на а., ЕИК ***** срещу А. В. П., ЕГН *****, с която а., ЕИК ***** е предявило срещу А. В. П., ЕГН ***** установителни иски с правно основание чл. 422 ГПК, вр. с чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 99, ал. 1 ЗЗД, чл. 430, ал. 1 и ал. 2 ТЗ вр. чл. 240, ал. 1 и ал. 2 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за признаване за установено, че ответникът дължи на ищцовото дружество суми, както следва: 1/ сумата от 3 355,92 лева (три хиляди триста петдесет и пет лева и 92 стотинки), представляваща главница по договор за потребителски кредит № 4000618711, сключен на 03.08.2017 г. между Ти Би Ай Банк ЕАД, в качеството на кредитор и А. В. П., в качеството на кредитополучател, вземанията по който договора са прехвърлени в полза на а. по силата на Приложение № 1 от 29.10.2021 г. към договор за покупко-продажба на вземания (цесия) от 31.08.2018 г., сключен между Ти Би Ай Банк ЕАД, в качеството на цедент и а., в качеството на цесионер, ведно със законна лихва върху горепосочената сума, считано от 03.08.2022 г. до изплащане на вземането; 2/ сумата от 254,83 лева (двеста петдесет и четири лева и 83 стотинки), представляваща договорна лихва за периода от 02.02.2018 г. до 05.08.2019 г.; 3/ сумата от 1 420,25 лева (хиляда четиристотин и двадесет лева и 25 стотинки), представляваща мораторна лихва за периода от 03.02.2018 г.

до 03.08.2022 г., за които суми на 12.08.2022 г. е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК в производството по ч.гр.д. № 42196/2022 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав.

Със заявление вх. № 161411/03.08.2022 г. а., ЕИК ***** е поискало издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК срещу А. В. П., ЕГН ***** за суми, както следва: 1/ сумата от 3 355,92 лева (три хиляди триста петдесет и пет лева и 92 стотинки), представляваща главница по договор за потребителски кредит № 4000618711, сключен на 03.08.2017 г. между Ти Би Ай Банк ЕАД, в качеството на кредитор и А. В. П., в качеството на кредитополучател, вземанията по който договора са прехвърлени в полза на а. по силата на Приложение № 1 от 29.10.2021 г. към договор за покупко-продажба на вземания (цесия) от 31.08.2018 г., сключен между Ти Би Ай Банк ЕАД, в качеството на цедент и а., в качеството на цесионер, ведно със законна лихва върху горепосочената сума, считано от 03.08.2022 г. до изплащане на вземането; 2/ сумата от 254,83 лева (двеста петдесет и четири лева и 83 стотинки), представляваща договорна лихва за периода от 02.02.2018 г. до 05.08.2019 г.; 3/ сумата от 1 420,25 лева (хиляда четиристотин и двадесет лева и 25 стотинки), представляваща мораторна лихва за периода от 03.02.2018 г. до 03.08.2022 г. На 12.08.2022 г. е издадена заповед по чл. 410 ГПК в полза на а., ЕИК *. Ответникът е подал възражение по чл. 414 ГПК в законоустановения за това срок. На 21.09.2022 г. заявителят а., ЕИК * е уведомен за възможността да предяви иск за установяване на вземането си. Исковата молба е подадена на 13.10.2022 г. / в срока по чл. 415, ал. 1 ГПК/

Ищецът твърди, че по силата на договор Договор за потребителски кредит № 4000618711/03.08.2017 г. сключен с „Ти Би Ай Банк“ ЕАД, последното дружество е предоставило на А. В. П. заем в размер на 3900,00 лева. Поддържа, че заемателят е поел задължението да изплати заема на погасителни вноски, указани по брой и размер в договора. Сочи, че лихвеният процент е бил фиксиран за срока на договора и е посочен в него, а именно 9,97 % както и че уговорената между страните договорна лихва била в размер на общо 734,50 лева. Твърди, че заемателят се е задължил да върне кредита на 24 анюитетни месечни погасителни вноски. Твърди, че ответникът не е заплатил изцяло задълженията си по сключения договор за потребителски кредит, като е изпаднал и в забава по отношение изпълнението задължението си за заплащане на месечни анюитетни погасителни вноски. Поддържа, че

вземанията по процесния Договор за потребителски кредит № 4000618711/03.08.2017 г., сключен между Ти Би Ай Банк ЕАД, в качеството на кредитор и А. В. П., в качеството на кредитополучател, са прехвърлени в полза на а., по силата на Приложение № 1 от 29.10.2021 г. към договор за покупко-продажба на вземания (цесия) от 31.08.2018 г., сключен между Ти Би Ай Банк ЕАД, в качеството на цедент и а., в качеството на цесионер. Твърди, че в качеството си на упълномощено от цедента лице е уведомил ответника за извършената цесия.

Предвид гореизложеното се моли за постановяване на решение, с което да бъде признато за установено на основание чл. 422 ГПК, вр. с чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 99, ал. 1 ЗЗД, чл. 430, ал. 1 и ал. 2 ТЗ вр. чл. 240, ал. 1 и ал. 2 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, че А. В. П., ЕГН ***** дължи в полза на а., ЕИК ***** суми, както следва: 1/ сумата от 3 355,92 лева (три хиляди триста петдесет и пет лева и 92 стотинки), представляваща главница по договор за потребителски кредит № 4000618711, сключен на 03.08.2017 г. между Ти Би Ай Банк ЕАД, в качеството на кредитор и А. В. П., в качеството на кредитополучател, вземанията по който договора са прехвърлени в полза на а. по силата на Приложение № 1 от 29.10.2021 г. към договор за покупко-продажба на вземания (цесия) от 31.08.2018 г., сключен между Ти Би Ай Банк ЕАД, в качеството на цедент и а., в качеството на цесионер, ведно със законна лихва върху горепосочената сума, считано от 03.08.2022 г. до изплащане на вземането; 2/ сумата от 254,83 лева (двеста петдесет и четири лева и 83 стотинки), представляваща договорна лихва за периода от 02.02.2018 г. до 05.08.2019 г.; 3/ сумата от 1 420,25 лева (хиляда четиристотин и двадесет лева и 25 стотинки), представляваща мораторна лихва за периода от 03.02.2018 г. до 03.08.2022 г., за които суми на 12.08.2022 г. е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК в производството по ч.гр.д. № 42196/2022 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав. Претендират се разноси в исковото и заповедното производства.

В законоустановения срок по чл. 131 ГПК е депозиран отговор на исковата молба от името на ответницата в производството, с който се оспорват предявените искове. Излагат се съображения за нищожност на процесния Договор за потребителски кредит № 4000618711/03.08.2017 г., сключен между Ти Би Ай Банк ЕАД, в качеството на кредитор и А. В. П., в качеството на кредитополучател, поради липса на съгласие и поради

противоречие със закона. Прави се възражение за недействителност на процесния договор за потребителски паричен кредит, поради наличието на неравноправни клаузи в същия и поради противоречието му с императивни разпоредби на Закона за потребителския кредит, като се излагат подробни съображения в този смисъл. Оспорва се, че сумата по кредита е била предадена действително от кредитора на кредитополучателя, т.е., оспорва се, че сумата по кредита е действително усвоена от кредитополучателя. Излагат се съображения, че с извършените от ответницата плащания по договора за потребителски кредит е следвало да се погА.ва единствено главницата по аргумент от разпоредбата на чл. 76, ал. 1 ЗЗД, респективно, че кредиторът незаконосъобразно е погА.вал главница и лихва в произволно избрана пропорция. Оспорват се исковете за възнаградителна и мораторна лихва по подробно изложение в отговора на исковата молба съображения. Прави се възражение за погА.ване по давност на вземанията, предмет на предявените за разглеждане в настоящото производство искове. Оспорва се и твърдяната в исковата молба цесия, както и че цесията е надлежно съобщена на ответника.

Моли се за отхвърляне на предявените искове. Претендират се разноси.

Съдът, като съобрази доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявени са обективно кумулативно съединени установителни искове с правно основание чл. 422 ГПК, вр. с чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 99, ал. 1 ЗЗД, чл. 430, ал. 1 и ал. 2 ТЗ вр. чл. 240, ал. 1 и ал. 2 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

По отношение на иска с правно основание чл. 422 ГПК, вр. с чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 99, ал. 1 ЗЗД, чл. 430, ал. 1 ТЗ вр. чл. 240, ал. 1 ЗЗД, съдът намира следното:

В тежест на ищеца е да установи при условията на пълно и главно доказване, че между Ти Би Ай Банк ЕАД и А. В. П. е възникнало валидно правоотношение по Договор за потребителски кредит № 4000618711/03.08.2017 г., по което кредиторът е предоставил на кредитополучателя посочената сума, а последният се е задължил да я върне в посочения срок, ведно с възнаградителна лихва в уговорения размер; че

длъжникът е изпаднал в забава и размера на обезщетението за забава; както и че вземанията по Договор за потребителски кредит № 4000618711/03.08.2017 г., сключен между Ти Би Ай Банк ЕАД, в качеството на кредитор и А. В. П., в качеството на кредитополучател, са прехвърлени в полза на а., по силата на Приложение № 1 от 29.10.2021 г. към договор за покупко-продажба на вземания (цесия) от 31.08.2018 г., сключен между Ти Би Ай Банк ЕАД, в качеството на цедент и а., в качеството на цесионер, за което ответникът е бил надлежно уведомен.

В тежест на ответника и при доказване на горните факти е да докаже правопогА.ващи претендираното от ищеца вземане факти. В тежест на ответника и при доказване на горните факти е да установи погА.ване на паричното си задължение.

От представения и приобщен към доказателствения материал договор за потребителски кредит № 4000618711, сключен на 03.08.2017 г. между Ти Би Ай Банк ЕАД, в качеството на кредитор и А. В. П., в качеството на кредитополучател, се установява в производството, че на 03.08.2017 г. между Ти Би Ай Банк ЕАД, в качеството на кредитор и А. В. П., в качеството на кредитополучател, е сключен договор за потребителски кредит № 4000618711, по силата на който кредиторът е предоставил на кредитополучателя потребителски кредит в размер от 3900 лева, а последният се е задължил да го върне в срок на 24 погасителни вноски, всяка от които в размер от 201,50 лева, при уговорен годишен лихвен процент от 9,97 % и годишен процент на разходите от 23,68 %.

От представените по делото и приобщени към доказателствения материал Рамков договор за продажба на вземания (цесия) и Приложение № 1 към него, се установява в производството, че по силата на договор за цесия от 31.08.2018 г. и Приложение № 1 към него /от 29.10.2021 г./ кредиторът Ти Би Ай Банк ЕАД е прехвърлил на а. вземанията си срещу А. В. П. по процесния договор за потребителски кредит № 4000618711/03.08.2017 г. По делото е представено пълномощно от цедента, с което се упълномощава цесионерът да изпълни задължението по чл. 99, ал. 3 ЗЗД. Предишният кредитор има правото да упълномощи новия кредитор да извърши съобщението до длъжника като негов пълномощник /решение №. 156/30.11.2015 г., т. д. № 2639/2014 г. на II т. о. и решение № 137 от 2.06.2015 г. на ВКС по гр. д. №

5759/2014 г., III г. о./. Към приложенията на исковата молба е представено уведомително писмо по реда на чл. 99, ал. 3 ЗЗД от цесионера до длъжника. Уведомлението, приложено към исковата молба на цесионера и достигнало до длъжника с нея, съставлява надлежно съобщаване на цесията, съгласно чл. 99, ал. 3, пр. 1 ЗЗД, с което прехвърлянето на вземането поражда действие за длъжника на основание чл. 99, ал. 4 ЗЗД. Като факт от значение за спорното право, настъпил след предявяване на иска, извършеното по този начин уведомление следва да бъде съобразено от съда по силата на чл. 235, ал. 3 ГПК при разглеждане на иска на цесионера срещу длъжника /решение № 123/24.06.2009 г. по т. д. № 12/2009 г. състав на ВКС, II т. о., решение № 3/16.04.2014 г. по т. д. № 1711/2013 г. на ВКС, I т. о. и решение № 78 от 09.07.2014 г., т. д. № 2352/2013 г. на ВКС, II т. о./. В тази връзка, съдът намира за неоснователно възражението направено от името на ответника по отношение на обстоятелството, че извършената цесия не е надлежно съобщена на ответницата.

Предвид изложеното ищецът се явява материалноправно легитимиран да претендира всички вземания от договорното правоотношение по договор за потребителски кредит № 4000618711, сключен на 03.08.2017 г. между Ти Би Ай Банк ЕАД, в качеството на кредитор и А. В. П., в качеството на кредитополучател.

По делото е изслушано и прието заключение на съдебно-счетоводна експертиза, което съдът кредитира като компетентно и безпристрастно изготвено, от което се установява, че ответникът е извършил плащания по договора за кредит в общ размер от 1231,90 лева, с която сума са погасени частично главница и дължими договорна и мораторна лихва по процесното правоотношение по договор за потребителски кредит № 4000618711, сключен на 03.08.2017 г. между Ти Би Ай Банк ЕАД, в качеството на кредитор и А. В. П., в качеството на кредитополучател. Установява се още, че последното извършено плащане по процесния договор за стоков кредит е извършено от ответника на 02.03.2018 г.

Предвид служебното задължение на съда, следва да бъде извършена проверка за нищожност на клаузите от сключения между Ти Би Ай Банк ЕАД, в качеството на кредитор и А. В. П., в качеството на кредитополучател, договор.

Съгласно императивната разпоредба на чл. 22 ЗПК, в приложимата редакция към датата на сключване на договора (преди изм. с ДВ бр. 35 от 22.04.2014 г., в сила от 23.07.2014 г.), когато не са спазени изискванията на чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т. 7 - 12 и 20 и чл. 12, ал. 1, т. 7 - 9, договорът за потребителски кредит е недействителен. Съгласно чл. 23 ЗПК, когато договорът за потребителски кредит е обявен за недействителен потребителят връща само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва или други разходи по кредита.

Съгласно разпоредбите на чл. 11, т. 11 и т. 12 ЗПК договорът за потребителски кредит следва да съдържа погасителен план, съдържащ информация за размера, броя, периодичността и датите на плащане на погасителните вноски, последователността на разпределение на вноските между различните неизплатени суми, дължими при различни лихвени проценти за целите на погасяването. Според нормативно установените изисквания погасителният план следва да посочва дължимите плащания и сроковете и условията за извършването на тези плащания; планът съдържа разбивка на всяка погасителна вноска, показваща погасяването на главницата, лихвата, изчислена на базата на лихвения процент, и когато е приложимо, допълнителните разходи; когато лихвеният процент не е фиксиран или когато допълнителните разходи могат да бъдат променени съгласно договора за кредит, в погасителния план се посочва ясно, че информацията, съдържаща се в плана, е валидна само до последваща промяна на лихвения процент или на допълнителните разходи съгласно договора за кредит. В случая в процесния договор за кредит се съдържа информация за броя на месечните плащания – 24, както и техният размер – 201,50 лева. Посочен е и падежът на всяко месечно плащане. На следващо място, съдът приема, че клаузите в процесния договор относно уговорената възнаградителна лихва са действителни и не са нищожни като противоречащи на закона и на добрите нрави. Годишният процент на разходите не надхвърля петкратния размер на законната лихва по просрочени задължения съгласно чл. 19, ал. 5 ЗПК, а като се вземе предвид размера на предоставения кредит, неговия срок и необезпечения му характер, установеният годишен процент на разходите от 23,68 % не противоречи и на добрите нрави. Ето защо, съдът намира, че процесното правоотношение е валидно, а по валидността на отделните клаузи, пораждащи всяко от процесните вземания, съдът ще се произнесе

поотделно.

Съдът намира, че релевираните в отговора на исковата молба възражения за нищожност на процесния договор, поради липса на съгласие и като сключен в противоречие на закона, съдът намира за неоснователни, още повече, че по делото се установи по безспорен и категоричен начин, че от страна на ответницата са извършени плащания на дължими погасителни вноски по кредита, считано до 02.03.2018 г., респективно, същите са осчетоводявани и са извършвани погасявания на задължения по процесния договор за потребителски кредит от страна на дружеството кредитор, което по безспоре начин сочи наличие на съгласие между страните с уговорките, залегнали в процесния договор.

Извършените плащания от страна на ответницата представляват извънсъдебно поведение, което съдът цени като признание съществуването на договорни отношения между страните, със съдържанието, обективизирано в договор за потребителски кредит № 4000618711, сключен на 03.08.2017 г. между Ти Би Ай Банк ЕАД, в качеството на кредитор и А. В. П., в качеството на кредитополучател, както и признание на задължението на кредитополучателя за заплащане на уговорените между страните по кредитното правоотношение погасителни вноски.

С оглед гореизложеното съдът намира, че е налице валидна материалноправна легитимация на ищеца за вземания, произхождащи от действителен договор за потребителски кредит и описаната прехвърлителна сделка.

От събраните по делото доказателства се установи, че между Ти Би Ай Банк ЕАД, в качеството на кредитор и А. В. П., в качеството на кредитополучател е сключен договор за потребителски кредит № 4000618711/03.08.2017 г., по силата на който кредиторът е предоставил на кредитополучателя стоков кредит в размер от 3900 лева, а последният се е задължил да го върне в срок на 24 погасителни вноски, всяка от които в размер от 201,50 лева, при уговорен годишен лихвен процент от 9,97 % и годишен процент на разходите от 23,68 %, както и че по силата на договор за цесия от 31.08.2018 г. и Приложение № 1 към него /от 29.10.2021 г./ кредиторът Ти Би Ай Банк ЕАД е прехвърлил на а. вземанията си срещу А. В. П. по процесния процесния договор за потребителски кредит №

4000618711/03.08.2017 г.

По делото не е спорно, а се установява и от заключението на вещото лице по допуснатата, изготвена и приета в производството съдебно-счетоводна експертиза, че ответникът е извършил плащания по договора за кредит в общ размер от 1231,90 лева, с която сума са погасени частично главница и дължими договорна и мораторна лихва по процесното правоотношение по договор за потребителски кредит № 4000618711, сключен на 03.08.2017 г. между Ти Би Ай Банк ЕАД, в качеството на кредитор и А. В. П., в качеството на кредитополучател. Установява се още, че последното извършено плащане по процесния договор за стоков кредит е извършено от ответника на 02.03.2018 г. Установява се също, че след извършените погасявания с извършените от ответника плащания, останала незаплатена главница в размер на 3355,92 лева, в която сума, видно от заключението на вещото лице по допуснатата, изготвена и приета в производството съдебно-счетоводна експертиза, е включена и сума в размер на 468,00 лева, представляваща еднократна такса за оценка на риска, начислена на основание чл. 7.1 от договор за потребителски кредит № 4000618711, сключен на 03.08.2017 г. между Ти Би Ай Банк ЕАД, в качеството на кредитор и А. В. П., в качеството на кредитополучател.

Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 2 ЗПК, кредиторът не може да изисква заплащане на такси и комисиони за действия, свързани с усвояване и управление на кредита, каквато именно такса е предвидената в чл. чл. 7.1 от договор за потребителски кредит № 4000618711, сключен на 03.08.2017 г. между Ти Би Ай Банк ЕАД, в качеството на кредитор и А. В. П., в качеството на кредитополучател, еднократна такса за оценка на риска. Предвид горното, съдът намира, че вземанията за сумата от 468,00 лева, представляваща еднократна такса за оценка на риска, произтичат от нищожни клаузи, противоречащи на разпоредбата на чл. 10а, ал. 2 ЗПК, респективно, че същите не следва да се дължат от кредитополучателя.

Предвид всичко гореизложено, настоящият съдебен състав намира, че иска за главница по договор за потребителски кредит № 4000618711, сключен на 03.08.2017 г. между Ти Би Ай Банк ЕАД, в качеството на кредитор и А. В. П., в качеството на кредитополучател се явява основателен и доказан до размера от 2887,92 лева.

Възражението, направено от името на ответника, че кредиторът неправилно е погА.вал задълженията на кредитополучателя по процесния договор за кредит, с извършените от кредитополучателя плащания, респективно, че е следвало да погА.ва само главница, настоящият съдебен състав намира за неоснователно. Между страните изрично е уговорено, че погасителните вноски по договора включват, както главница, така и договорна лихва по договор. Отделно от това, следва да се посочи, че доколкото по делото не са ангажирани доказателства, че в платежните нареждания, с които са извършени плащанията от ответницата, последната изрично е заявила, че погА.ва само главница по процесния договор, то приложение следва да намери разпоредбата на чл. 76, ал. 2 ГПК.

Предвид горното, съдът намира, че следва да се разгледа направеното от ответницата възражение, че процесното задължение е било погасено по давност, във връзка с което настоящия състав приема следното:

Съгласно чл. 114 от ЗЗД давността започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо.

Вземането за сума, предоставена по договор за кредит (главница) се погА.ва с обща 5-годишна погасителна давност, тъй като вземането не попада в категорията на „периодични плащания“ по смисъла на чл. 111, б. „в“ от ЗЗД. Съгласно Тълкувателно решение № 3/18.05.2012 г. по тълк.д.№ 3/2011 г. на ОСГТК на ВКС, понятието „периодично плащане“ се характеризира с изпълнение на повтарящи се задължения за предаване на пари или други заместими вещи, имащи единен правопораждащ факт, чийто падеж настъпва през предварително определени интервали от време, а размерите на плащанията са изначално определени или определяеми без да е необходимо периодите да са равни и плащанията еднакви. При договора за кредит за покупка на стоки се касае за единно вземане, чието изпълнение е разсрочено във времето, т.е. налице е един правопораждащ факт – договора за кредит, като въз основа не него не възникват отделни нови вземания през различен период от време, а се касае за едно възникнало вече вземане, за което кредиторът е изразил воля, че ще приема изпълнение на части през определен период от време.

Съгласно чл. 114, ал. 1 от ЗЗД, давността тече от момента, в който вземането е изискуемо. Ето защо следва да се съобрази, че задължението,

посто от ответницата, е да вна. анюитетни вноски, включващи главница, за погаване на задължението по договора за кредит и следователно давността тече отделно за всяка анюитетна вноска, включваща главница, считано от датата, на която плащането и е било дължимо по отношение на Ти Би Ай Банк ЕАД, т.е от падежа на всяка вноска. В този смисъл е и константната практика, обективирана в решение № 90/31.03.2014г. по гр.д.№ 6629/2013г. на ВКС, IV г.о., решение № 196/22.06.2016г. по гр.д.№ 956/2016г. на ВКС, IV г.о.

Предвид горното, датата на падеж на първата погасителна вноска по процесния договор за потребителски кредит /05.09.2017 г./ и датата на депозиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК в съда /на 03.08.2022 г./, съдът намира, че възразението за погаване по давност на претенцията за главница се явява неоснователно.

Предвид изложените съображения, предявеният главен иск за признаване за установена дължимостта на главницата по договор за потребителски кредит № 4000618711, сключен на 03.08.2017 г. между Ти Би Ай Банк ЕАД, в качеството на кредитор и А. В. П., в качеството на кредитополучател, вземанията по който договора са прехвърлени в полза на а. по силата на Приложение № 1 от 29.10.2021 г. към договор за покупко-продажба на вземания (цесия) от 31.08.2018 г., сключен между Ти Би Ай Банк ЕАД, в качеството на цедент и а., в качеството на цесионер, се явява основателен и доказан до размера от 2887,92 лева и следва да бъде уважен за този размер, като за разликата над него до пълния предявен размер от 3355,92 лева – искът следва да се отхвърли.

По отношение на иска с правно основание чл. 422 ГПК, вр. с чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 99, ал. 1 ЗЗД, чл. 430, ал. 2 ТЗ вр. чл. 240, ал. 2 ЗЗД, съдът намира следното:

За уважаване на така предявения иск, следва да се установят следните материалноправни предпоставки (юридически факти), а именно: 1. валидно сключен договор за заем; 2. наличие на уговорка за заплащане на възнаградителна лихва; 3. настъпил падеж за заплащане на задължението за възнаградителна лихва; 4. липса на плащане от страна на заемодателя.

По делото се установи наличието на валидно правоотношение между ответника и „Ти Би Ай Банк” ЕАД по договор за потребителски кредит № 4000618711, сключен на 03.08.2017 г. между Ти Би Ай Банк ЕАД, в

качеството на кредитор и А. В. П., в качеството на кредитополучател, вземанията по който договора са прехвърлени в полза на а. по силата на Приложение № 1 от 29.10.2021 г. към договор за покупко-продажба на вземания (цесия) от 31.08.2018 г., сключен между Ти Би Ай Банк ЕАД, в качеството на цедент и а., в качеството на цесионер. Съгласно договора между страните е уговорен годишен лихвен процент от 9,97 %. Размерът на претендираната възнаградителна лихва се установява от заключението на вещото лице по приетата в производството съдебно-счетоводна експертиза, а именно – 468,00 лева, дължима за периода от 05.09.2017 г. до 05.08.2019 г. Същевременно, съдът намира, че от кредиторът е начислена и възнаградителна лихва върху сумата от 468,00 лева, представляваща еднократна такса за оценка на риска, за която съдът достигна до извод, че произтича от нищожни клаузи, уговорени в процесния договор, противоречащи на разпоредбата на чл. 10а, ал. 2 ЗПК, респективно, че същите не следва да се дължат от кредитополучателя.

Следователно, настоящият съдебен състав намира, че размерът на възнаградителната лихва, дължима по процесния договор, при съобразяване на разпоредбите на чл. 9.1, 9.2 и 9.3 от договора, е в размер на 428,57 лева /изчислена по реда на чл. 162 ГПК/.

От заключението на вещото лице по допуснатата, изготвена и приета в производството съдебно-счетоводна експертиза, се установи по делото, че с извършените от ответницата плащания по договора, е погасено задължение за договорна лихва в размер на 213,17 лева, с което е платена възнаградителна лихва по погасителни вноски за м.09.2017 г., м.10.2017 г., м. 11.2017 г., м. 12.2017 г., м. 01.2018 г., м. 02.2018 г. и частично за м. 03.2018 г. поради което се налага извод, че предявеният иск с правно основание чл. 422 ГПК, вр. с чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 99, ал. 1 ЗЗД, чл. 430, ал. 2 ТЗ вр. чл. 240, ал. 2 ЗЗД се явява доказан до размера от 215,40 лева и за периода 05.03.2018 г. – 05.08.2019 г., като за периода 02.02.2018 г. – 04.03.2018 г. искът се явява неоснователен, доколкото видно от заключението на вещото лице по приетата в производството съдебно-счетоводна експертиза с извършените от ответницата плащания на погасителни вноски е погасена възнаградителна лихва по погасителни вноски за м.09.2017 г., м.10.2017 г., м. 11.2017 г., м. 12.2017 г., м. 01.2018 г., м. 02.2018 г. и частично за м. 03.2018 г.

Предвид горното, съдът намира, че следва да се разгледа направеното от ответницата възражение, че процесното задължение е било погасено по давност, във връзка с което настоящия състав приема следното:

Съгласно чл. 114, ал. 1 от ЗЗД, давността тече от момента, в който вземането е изискуемо. Съгласно разпоредбата на чл. 111, б. „в“ ЗЗД с изтичане на тригодишна давност се погасяват вземания за наем, за лихви и за други периодични плащания. Вземането за възнаградителна лихва, независимо от обстоятелството, че същата е включена в месечната погасителна вноска, е такова за лихва. Разпоредбата на чл. 111, б. „в“ ЗЗД е ясно формулирана, като същата не прави разлика между възнаградителна, мораторна и/или наказателна лихва. Законодателят е предвидил, че вземанията за лихви, независимо от техния характер и начин на уговаряне, се погасяват с изтичане на тригодишна давност. В настоящият случай се претендира възнаградителна лихва за периода 02.02.2018 г. – 05.08.2019 г.

Съгласно разпоредбата на чл. 3, т. 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13.03.2020 г., и за преодоляване на последиците, за срока от 13 март 2020 г. до отмяната на извънредното положение /13.05.2020 г./ спират да текат давностните срокове, с изтичането на които се погасяват или придобиват права от частноправните субекти.

Ето защо, като съобрази датата на депозиране на заявление за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение в съда /03.08.2022 г./, съдът намира, че погасени по давност са вземания за възнаградителна лихва за периода 02.02.2018 г. – 02.06.2019 г., респективно, че непогасени по давност са вземания за възнаградителна лихва за периода 03.06.2019 г. – 05.08.2019 г., които съдът определя в размер на 9,07 лева, до който размер предявеният иск с правно основание чл. 422 ГПК, вр. с чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 99, ал. 1 ЗЗД, чл. 430, ал. 2 ТЗ вр. чл. 240, ал. 2 ЗЗД следва да бъде уважен, като бъде отхвърлен за разликата над него до пълния предявен размер от 254,83 лева.

По отношение на иска с правно основание чл. 422 ГПК вр. чл. 99, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД, съдът намира следното:

Съгласно чл. 86, ал. 1 ЗЗД при неизпълнение на парично задължение длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата.

За основателността на предявения иск в тежест на ищеца е да установи наличието на главен дълг и изпадането на ответника в забава, които обстоятелства се установиха по делото от събраните по делото доказателства, които бяха обсъдени по-горе.

При това положение в тежест на ответника е било да докаже извършено плащане на претендираната сума за лихва за забава, за което не са представени доказателства, а не са наведени и твърдения в хода на производството.

Ищецът претендира обезщетение за забава в размер на 1420,25 лева за периода от 03.02.2018 г. до 03.08.2022 г. – датата на депозиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение в съда.

От заключението на вещото лице по допуснатата, изготвена и приета в производството съдебно-счетоводна експертиза, се установи по делото, че с извършените от ответницата плащания по договора са погасени задължения за главница в размер на 1012,08 лева, с което е платена главница по погасителни вноски за м.09.2017 г., м.10.2017 г., м. 11.2017 г., м. 12.2017 г., м. 01.2018 г., м. 02.2018 г. и частично за м. 03.2018 г.

Следователно лихва за забава върху главницата по договора за потребителски кредит се дължи, считано от 06.03.2018 г. до 02.08.2022 г. /датата предхождаща депозирането на заявлението по чл. 410 ГПК в съда, доколкото се претендира и законна лихва върху главницата, считано от датата на депозиране на исковата молба в съда, като начисляване два пъти на законна лихва за забава за един и същи ден не е допустимо от закона/, която съдът определя в размер на 1292,45 лева /изчислена по реда на чл. 162 ГПК, посредством лихвен калкулатор на НАП, върху главницата, чиято дължимост се установи в производството, а именно 2887,92 лева/.

Предвид горното, съдът намира, че следва да се разгледа направеното от ответницата възражение, че процесното задължение е било погасено по давност, във връзка с което настоящия състав приема следното:

Съгласно чл. 111, б. „в“ от ЗЗД с изтичане на тригодишна давност се погасяват вземанията за наем, лихва и други периодични плащания.

Съгласно разпоредбата на чл. 3, т. 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13.03.2020 г., и за преодоляване на последиците, за срока от 13

март 2020 г. до отмяната на извънредното положение /13.05.2020 г./ спират да текат давностните срокове, с изтичането на които се погасват или придобиват права от частноправните субекти.

В конкретния случай се претендира лихва за забава за периода 03.02.2018 г. - 03.08.2022 г., като заявлението за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК, е депозирано в съда на 03.08.2022 г. Ето защо погасена по давност се явява претенцията за заплащане на лихва за забава върху главното вземане за периода от 03.02.2018 г. до 02.06.2019 г., поради което претенцията за лихва за забава върху главницата се явява основателна единствено за сумата от 928,22 лева /изчислена по реда на чл. 162 ГПК, посредством лихвен калкулатор на НАП, върху главницата, чиято дължимост се установи в производството, а именно 2887,92 лева/ и за периода от 03.06.2019 г. до 02.08.2022 г., до който размер следва да бъде уважена, а за разликата над този размер до пълния предявен размер от 1420,25 лева и за периода 03.02.2018 г. – 02.06.2019 г., както и за деня 03.08.2022 г., следва да се отхвърли.

По отношение разпределението на отговорността за разноси в настоящото производство:

При този изхода на спора право на разноси в настоящото производство имат и двете страни.

От името на ищеца своевременно е направено искане за присъждане на разноси в настоящото производство, като са представени и доказателства за извършването на такива, а именно за заплатена държавна такса в размер на 140,43 лева, за заплатен депозит за вещо лице по допуснатата в производството съдебно-счетоводна експертиза в размер на 300,00 лева, като се претендира и юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя в размер на 100 лева.

Предвид гореизложеното, с оглед изхода на спора и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ответницата А. В. П., ЕГН *****, следва да бъде осъдена да заплати в полза на ищеца а., ЕИК *****, сумата от 410,90 лева, представляваща разноси в исковото производство пред СРС, съразмерно на уважената част от исковете.

Ответницата е претендирала разноси в исковото производство за заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 900 лева, като са

представени и доказателства за извършването на такива, поради което и в полза на ответницата се следват разноски в исковото производство пред СРС за адвокатско възнаграждение.

Предвид гореизложеното, с оглед изхода на спора и на основание чл. 78, ал. 3 ГПК ищецът а., ЕИК *****, следва да бъде осъдена да заплати в полза на ответницата А. В. П., ЕГН *****, сумата от 215,71 лева, представляваща разноски в исковото производство пред СРС, съразмерно на отхвърлената част от исковите.

В съответствие със задължителните тълкувателни разяснения на Тълкувателно решение № 4/2013 г. на ВКС, ОСГТК, т. 12, съдът следва да се произнесе и по разпределението на отговорността за разноски в заповедното производство.

Предвид горното съдът намира, че на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ответницата А. В. П., ЕГН *****, следва да бъде осъдена да заплати в полза на ищеца а., ЕИК *****, сумата от 114,52 лева, представляваща разноски за държавна такса и юрисконсултско възнаграждение в заповедното производство по ч.гр.д. № 42196/2022 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав, съразмерно на уважената част от исковите.

Ответницата не е претендирала разноски в заповедното производство по ч.гр.д. № 42196/2022 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав, като не са представени и доказателства за извършването на такива, поради което и в полза на ответницата не следва да се присъждат разноски в заповедното производство по ч.гр.д. № 42196/2022 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявения от а., ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: ***** срещу А. В. П., ЕГН *****, с адрес: ***** установителен иск, предявен по реда на чл. 422 ГПК с правно основание чл. 422 ГПК, вр. с чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 99, ал. 1 ЗЗД, чл. 430, ал. 1 ТЗ вр. чл. 240, ал. 1 ЗЗД, че А. В. П., ЕГН ***** дължи на а., ЕИК ***** сумата от **2887,92** лева, представляваща главница по договор за потребителски кредит № 4000618711, сключен на 03.08.2017 г.

между Ти Би Ай Банк ЕАД, в качеството на кредитор и А. В. П., в качеството на кредитополучател, вземанията по който договора са прехвърлени в полза на а. по силата на Приложение № 1 от 29.10.2021 г. към договор за покупко-продажба на вземания (цесия) от 31.08.2018 г., сключен между Ти Би Ай Банк ЕАД, в качеството на цедент и а., в качеството на цесионер, ведно със законна лихва върху горепосочената сума, считано от 03.08.2022 г. до изплащане на вземането, за която сума е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 12.08.2022 г. в производството по ч.гр.д. № 42196/2022 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав, **КАТО ОТХВЪРЛЯ** иск с правно основание чл. 422 ГПК, вр. с чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 99, ал. 1 ЗЗД, чл. 430, ал. 1 ТЗ вр. чл. 240, ал. 1 ЗЗД за разликата над уважения размер от 2887,92 лева до пълния предявен размер от 3355,92 лева.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявения от а., ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: ***** срещу А. В. П., ЕГН *****, с адрес: ***** установителен иск, предявен по реда на чл. 422 ГПК с правно основание чл. 422 ГПК, вр. с чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 99, ал. 1 ЗЗД, чл. 430, ал. 2 ТЗ вр. чл. 240, ал. 2 ЗЗД, че А. В. П., ЕГН ***** дължи на а., ЕИК ***** сумата от **9,07 лева**, представляваща договорна лихва за периода 03.06.2019 г. – 05.08.2019 г., за която сума е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 12.08.2022 г. в производството по ч.гр.д. № 42196/2022 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав, **КАТО ОТХВЪРЛЯ** иска с правно основание чл. 422 ГПК, вр. с чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 99, ал. 1 ЗЗД, чл. 430, ал. 2 ТЗ вр. чл. 240, ал. 2 ЗЗД за разликата над уважения размер от 9,07 лева до пълния предявен размер от 254,83 лева и за периода от 02.02.2018 г. до 02.06.2019 г.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявения от а., ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: ***** срещу А. В. П., ЕГН *****, с адрес: ***** установителен иск, предявен по реда на чл. 422 ГПК с правно основание чл. 422 ГПК, вр. чл. 99, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД, че А. В. П., ЕГН ***** дължи на а., ЕИК ***** сумата от **928,22 лева**, представляваща мораторна лихва за периода от 03.06.2019 г. до 02.08.2022 г., за която сума е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 12.08.2022 г. в производството по ч.гр.д. № 42196/2022 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав, **КАТО ОТХВЪРЛЯ** иска с правно основание чл. 422 ГПК, вр. чл. 99, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД за

разликата над уважения размер от 928,22 лева до пълния предявен размер от 1420,25 лева, за периода 03.02.2018 г. – 02.06.2019 г., както и за деня 03.08.2022 г.

ОСЪЖДА А. В. П., ЕГН *****, с адрес: ***** да заплати в полза на а., ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: *****, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от **410,90 лева**, представляваща разноси в исковото производство по гр.д. 55835/2022 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав, съразмерно на уважената част от исквете.

ОСЪЖДА на а., ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: ***** да заплати в полза на А. В. П., ЕГН *****, с адрес: *****, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, сумата от **215,71 лева**, представляваща разноси в исковото производство по гр.д. 55835/2022 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав, съразмерно на отхвърлената част от исквете.

ОСЪЖДА А. В. П., ЕГН *****, с адрес: ***** да заплати в полза на а., ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: *****, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от **114,52 лева**, представляваща разноси за държавна такса и юрисконсултско възнаграждение в заповедното производство по ч.гр.д. № 42196/2022 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав, съразмерно на уважената част от исквете.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Препис от решението да се връчи на страните!

Съдия при Софийски районен съд: _____